

Chương 93: Nhiệm Vụ Nhóm Sinh Tồn Đảo Hoang (2) -
Ngày Thứ Nhất
(Số từ: 3468)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:09 AM 09/08/2025

Sinh tồn trên hoang đảo nhiệt đới.

Điều quan trọng nhất cần phải có trước tiên là nước, sau đó mới đến đồ ăn. Bị mất nước có thể dẫn đến tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Do đó, dừa là một loại thực phẩm hoàn hảo để sinh tồn vì nó đáp ứng được cả hai yếu tố này.

Tôi vặn từng quả dừa một. Đây là lần đầu tiên tôi trèo cây, nhưng nhờ có thể chất được cải thiện, tôi có thể trèo cây một cách dễ dàng đáng ngạc nhiên. Tôi cảm thấy mình có thể leo trèo giỏi hơn cả khi.

Ellen cũng trèo lên một cây khác và dễ dàng hái được vài quả dừa. Tôi cũng leo cây mà không chút ngần ngại, nhưng ai mới là người giỏi leo cây cơ chứ?

Sau khi hái xong vài quả dừa, tôi leo xuống và đập xuống đất. Với mỗi người ôm năm quả dừa, chúng tôi quay trở lại bãi biển.

“Cái... Cái gì?”

Cộp cộp cộp.

Khi chúng tôi đặt những quả dừa đang ôm trên tay xuống, những người khác vẫn còn đang ngơ ngác nhìn chúng tôi, nhưng họ có vẻ mừng khi thấy chúng tôi. Ngay cả Lớp B ở xa hơn dường như cũng đang làm gì đó, trong khi Lớp A của chúng tôi vẫn có vẻ chưa quyết định.

“Ồ... Sao cậu lại mang tất cả cái này đến đây?”

Bertus có vẻ kinh ngạc trước hành động của tôi.

“Khi hết nước, chúng ta có thể uống nước dừa.”

Có tổng cộng mười một bình nước, nhưng sau khi hết số nước đó, chúng tôi có thể uống bao nhiêu tùy thích từ những quả dừa này. Mọi người đều đã cầm sẵn bình tông và một pháp cụ trong tay, có vẻ như việc phân phát vật tư đã hoàn tất.

Mọi người đang ngồi lười biếng trong bóng râm, dường như không biết phải làm gì khác. Ngay cả Bertus cũng vậy.

Chà, sẽ còn kỳ lạ hơn nếu vị Hoàng tử này thực sự có thể dựng trại trong tình huống này.

Đầu tiên, vấn đề cấp bách nhất là đảm bảo một nguồn nước uống có thể được trì hoãn một chút. Và có vẻ như không ai bỏ cuộc.

“Reinhardt, nói chuyện một chút nhé.”

“À, được thôi.”

Bertus dẫn tôi đến một nơi cách các bạn cùng lớp một chút.

“Cậu đã làm chuyện như thế này bao giờ chưa?”

“Không phải tôi đã làm chuyện như thế này trước đây, chỉ là tôi thà làm gì đó còn hơn là ngồi không. Chúng ta cần nghỉ ngơi để duy trì thể lực, nhưng trước đó, cần phải làm một vài việc.”

“Hừmm...”

Đối với cậu ta, có vẻ như tôi đã quen hoặc có kinh nghiệm với những tình huống như thế này.

Tuy nhiên, dù tôi đã có nhiều kinh nghiệm gián tiếp về những chuyện này, nhưng đây thực sự là lần đầu tiên tôi rơi vào một tình huống như vậy. Tôi cũng giống Bertus, người đã mất bình tĩnh trong tình hình hiện tại.

Có vẻ như tôi phải cho cậu ta một vài lời khuyên.

“Đầu tiên, chúng ta cần một nơi để ngủ, dù nó có thô sơ đến mấy. Một nơi để tránh nóng cũng như để che mưa.”

Chúng tôi cần một cái gì đó giống như một túp lều, dù nó có thô sơ đi nữa. Bertus gật đầu, dường như đã hiểu ý tôi.

“Nhưng làm thế nào chúng ta có thể làm một cái gì đó như thế trong tình huống này?”

Cậu ta phải làm một thứ mà cậu ta chưa từng làm trước đây. Trong thế giới này cũng không có bất kỳ chương trình nổi tiếng

nào miêu tả cuộc chiến trường kỳ giữa con người và thiên nhiên. Việc Bertus bối rối là điều đương nhiên.

“Có cây cối, dây leo và lá cọ khắp nơi. Tôi nghĩ chúng ta sẽ có thể làm một cái gì đó hữu ích bằng cách đan chúng lại với nhau một cách thô sơ.”

“Hừm... Tội mình có thực sự làm được một thứ hữu ích chỉ bằng lá không?”

Ngay cả trước khi nhiệm vụ sinh tồn bắt đầu, tôi đã nghĩ về những gì chúng tôi nên làm. Tôi biết cách dựng một túp lều, nhưng tôi không thực sự tự tin rằng nó sẽ tốt. Ý là, nếu không còn lựa chọn nào khác, tôi có lẽ đã thử ít nhất.

“Cả cậu và tôi đều không cần phải nghĩ quá nhiều về điều đó. Có những người khác giỏi hơn nhiều trong những việc này.”

Tuy nhiên, không cần thiết để tôi thực sự làm điều đó khi có một người giỏi hơn tôi nhiều trong những việc này.

“Số 7 Adelia. Nếu chúng ta giao cho cậu ấy, cậu ấy sẽ có thể làm tốt.”

Khả năng của cô ấy là Tạo Tác Thuật. Đương nhiên, tôi không thực sự biết việc chế tạo pháp cụ và việc dựng một túp lều có liên quan gì với nhau, nhưng cô ấy rất tài năng trong việc thiết kế và tạo ra mọi thứ so với một người bình thường.

Nếu là cô ấy, cô ấy ít nhất cũng có thể đưa ra một bản thiết kế khả thi. Tốt hơn bất cứ thứ gì tôi có thể nghĩ ra.

Nó giống như việc quân đội bắt học viên sơn hàng rào.

“Hừm... Vậy sao?”

Bertus dường như không có bất kỳ manh mối nào về tất cả những điều này.

Bertus quay trở lại khu vực có bóng râm, nơi hầu hết các học viên Lớp A đang kiệt sức về mặt tinh thần, và gọi Adelia.

Sau đó, cậu ta nói với cô ấy rằng cậu ta nghĩ rằng chúng tôi nên làm một túp lều, và hỏi liệu cô ấy có ý tưởng nào về cách làm hay không.

“Cái đó... Nếu cậu đột nhiên bảo tôi làm một cái gì đó... Tôi thậm chí không có bất kỳ thiết bị hay công cụ nào ở đây...”

Cô ấy là một người chuyên về Tạo Tác Thuật và Triệu Hồi Thuật. Tuy nhiên, nếu cô ấy được yêu cầu đột nhiên làm một túp lều như thế này, có vẻ như cô ấy rõ ràng là đang bối rối.

“Các cột có thể làm bằng gỗ, và mái nhà có thể lợp bằng thứ gì đó như lá cọ. Cậu có ý tưởng hay nào không?”

Trước lời nói của Bertus, Adelia, người khá nhút nhát, lẩm bầm bằng một giọng nói rụt rè, bò ra.

“Ừm... Tôi nghĩ, bọn mình có thể cấu trúc nó giống như một cái kiềng ba chân... Chúng ta thực sự phải ngủ ở đây sao?”

“Nếu cậu không muốn bỏ cuộc, chúng ta phải làm thế đúng không?”

Bertus đang cười, và không có ai xung quanh sẽ đi nói “Tôi thực sự không thể làm điều này” trực tiếp vào mặt cậu ta. Đương nhiên, sau khi trải qua một đêm ở đây, có lẽ họ sẽ muốn bỏ cuộc nhiều hơn bây giờ.

Harriet không nói một lời, mặt vùi vào đầu gối.

Cô có thể sẽ bật khóc. Ý là, đó là một tình huống khiến người ta phải khóc, xét cho cùng.

“Hừm... Nếu tôi phải làm cái này, tôi sẽ cần... gỗ và dây leo. Rất nhiều. Tôi nghĩ chúng ta cũng cần rất nhiều lá...”

Adelia lẩm bầm như thể cô ấy đã đang vẽ bản thiết kế trong đầu.

“Tuyệt vời. Vậy thì hãy làm như thế.”

Bertus cũng không cảm thấy tuyệt vời về tình huống này, nhưng thua Lớp B còn tệ hơn. Vì vậy, cậu ta tự ép mình nâng cao tinh thần.

“Được rồi! Hãy thử làm một cái gì đó, ít nhất. Nếu tụi mình thực sự không thể tiếp tục, chúng ta luôn có thể bỏ cuộc, nhưng mấy cậu không nghĩ rằng bọn mình nên thử ít nhất sao? Thật kỳ cục khi bỏ cuộc trước cả khi chúng ta làm bất cứ điều gì phải không?”

Bertus chỉ vào Cayer, Erich và Kono Lint, những người đang im lặng.

“Ba người các cậu phụ trách việc lấy dây leo và lá cây từ trong rừng. Càng nhiều càng tốt.”

Mọi người đều có nhiệm vụ được giao. Tất cả đều có vẻ hơi miễn cưỡng, nhưng họ không có gan từ chối chỉ thị của Bertus. Sau khi Bertus quyết định thực sự thử điều này, suy nghĩ của cậu ta dường như trôi chảy một cách suôn sẻ.

“Saint-Owan. Cậu có thể sử dụng ma pháp ngay bây giờ không?”

Trước lời gọi của Bertus, Harriet ngẩng đầu lên với đôi mắt mở to. Vẻ mặt của cô hiện lên sự bối rối.

“À... Hả? Chà... Tôi chưa thể làm bất cứ điều gì ở cấp cao được...”

“Không sao cả. Nó chỉ cần là một cái gì đó ở cấp độ có thể chặt một vài cây có kích thước như thế. Sao rồi?”

Những gì Bertus chỉ vào là một cây có kích thước bình thường.

“Ồm... Tôi nghĩ mình có thể làm được điều đó...”

Harriet gật đầu, hơi buồn bã, nhưng có vẻ như đó không phải là điều gì đó cô hoàn toàn phản đối.

“Tuyệt vời. Hãy chặt càng nhiều cây càng tốt, nhưng nó khá nguy hiểm, vì vậy hãy cẩn thận đừng để bị thương.”

“Vâng...”

Harriet đứng dậy khỏi chỗ cô ngồi. Có vẻ như cô sẽ làm những gì được yêu cầu, ngay cả khi cô cảm thấy khá buồn bã.

“Ellen và Cliffman. Hai cậu có thể giúp dựng trại như Adelia yêu cầu không?”

“Vâng.”

“Được.”

Ellen và Cliffman là những người mạnh nhất trong lớp này về thể lực. Vì vậy, việc giao cho hai người họ phụ trách việc lao động chân tay là điều hợp lý.

Có vẻ như một bức tranh lớn hơn dần dần đang hình thành trong tâm trí Bertus. Cậu ta có phải là kiểu người mà, nếu được nói

một điều, sẽ nhận ra hai điều không? Hoặc có lẽ chỉ là tâm lý của cậu ta từ từ hồi phục, dẫn đến động lực đột ngột của cậu ta. Cậu ta là một người sẽ trở nên năng động ngay khi cậu ta có ai đó để ra lệnh. Dù là kẻ phản diện hay không, cậu ta là một nhà lãnh đạo bẩm sinh.

Những người duy nhất chưa được giao vai trò lúc này là tôi, Liana de Grantz, và Heinrich von Schwarz.

“Bertus, cậu có thể giao hai người đó cho tôi phụ trách không?”

Trước lời nói của tôi, Bertus nghiêng đầu. Ngoài ra, khi họ nghe tôi hỏi liệu tôi có thể phụ trách họ hay không, cả hai người đều có vẻ mặt sần sùi.

Heinrich ghét tôi, và tôi thậm chí còn chưa nói chuyện với Liana, vì vậy họ rõ ràng không có bất kỳ phản ứng tốt nào với lời nói của tôi.

“Hừm... Cậu có kế hoạch gì không?”

“Chà... Tôi nghĩ hai người họ thực sự là những người quan trọng nhất trong số tất cả chúng ta.”

“...Thật không?”

Vẻ mặt của họ trở nên khá kỳ lạ sau khi họ phải nhận lời khen đột ngột, không giống tôi.

Heinrich von Schwarz, Hoả Động.

Liana de Grantz, Lôi Động.

Hai Siêu Năng này là chìa khóa để sinh tồn trong khu rừng này, theo ý kiến của tôi.

“...Gì cơ?”

Mắt Heinrich đầy vẻ ngờ vực, như thể cậu ta chỉ từng bị lừa dối.

“Cậu sẽ giận tôi đến khi nào? Chúng ta đang ở chung một chiến thuyền, vì vậy hãy hợp tác đi.”

Heinrich nhanh chóng quay đầu đi, nói rằng cậu ta không muốn giải quyết những chuyện riêng tư vào lúc này, dù chúng tôi thực sự phải làm việc cùng nhau để giữ cho chúng tôi sống sót.

“...Chắc.”

“...Sao lại là tôi?”

“Cứ chờ đi. Tôi sẽ nói cho cậu mọi thứ.”

Có vẻ như Liana cũng cảnh giác với tôi không kém. Tôi không muốn giải thích mọi thứ cho họ ngay bây giờ, khi họ đang như thế này. Tôi cũng không muốn gần gũi với họ.

Vì tình hình là như vậy, tôi sẽ tận dụng họ nhiều nhất có thể.

Nếu họ không thích, tôi sẽ bắt họ phải nghe, ngay cả khi tôi phải đe dọa họ.

“Từ bây giờ, bọn mình sẽ có thể đốt lửa bất cứ khi nào chúng ta muốn. Vì vậy, trước mắt, chúng ta sẽ bắt đầu tạo ra một ít nước uống sạch.”

“...Nước uống sạch?”

“Đúng vậy, chúng ta sẽ cần nước. Cậu là người duy nhất ở đây ngoại trừ Harriet có thể đốt lửa bất cứ khi nào cậu muốn.”

Mặc dù, tôi từng nói rằng cậu ta không giỏi bằng một cục đá lửa, nhưng đương nhiên cậu ta tốt hơn nhiều để duy trì hơn một cái, mặc dù vậy. Miễn là cậu ta giữ im lặng.

“Tôi đã nhờ Adelia làm một thiết bị ngưng tụ hơi nước. Sau đó, chúng ta có thể tiếp tục tạo ra nước.”

“...C-Cậu đang đối xử với tôi như một cục đá lửa sao? Và cậu thực sự nghĩ rằng cậu có thể ra lệnh cho tôi sao?”

Heinrich cau mày như thể cậu ta vừa bị xúc phạm, sau đó tôi thở dài.

Mình thực sự rất bức mình. Có nên đâm cậu ta không?

Không.

Đừng làm cho tình hình tồi tệ hơn.

“Phù... Cậu nghe từ miệng tôi hay Bertus thì cũng không có gì khác biệt đâu. Cậu có muốn gây rắc rối cho cả lớp không? Nếu cậu không làm việc này, nước sẽ hết trong vòng hai ngày hoặc lâu hơn.”

Trong môi trường nhiệt đới này, mất nước sẽ là một mối đe dọa nghiêm trọng. Ý là, tôi thực sự đang đối xử với cậu ta như một cục đá lửa, nhưng nếu chúng tôi không làm điều này, mọi người sẽ phải tiếp tục cấp nước chỉ bằng dừa. Sau khi chúng tôi có một thứ gì đó giống như một máy ngưng tụ hơi nước, chúng tôi có thể liên tục tạo ra nước uống từ nước biển. Đó là một vai trò đơn giản nhưng quan trọng.

Ngay cả khi cậu ta nói với tôi rằng cậu ta không muốn tuân theo lệnh của tôi, cậu ta cũng sẽ sớm nghe thấy cùng một mệnh lệnh từ Bertus.

“.....Tôi làm điều này vì mọi người, hiểu chưa?”

“Ừ, ừ, hiểu rồi. Làm việc chăm chỉ nhé.”

Sau khi đã hiểu những gì tôi đang nói với cậu ta, Heinrich chỉ biến mất như thể cậu ta không muốn nói chuyện với tôi nữa. Heinrich đã đi, chỉ còn lại Liana de Grantz, người có vẻ hơi miễn cưỡng, ở lại.

“Cậu phải đi sẵn.”

“Đi săn?”

“Ừm.”

Tôi chỉ về phía bãi biển.

“Dù đánh cá có thể là thuật ngữ chính xác hơn.”

Tôi đang nhắm đến một cái gì đó tương tự như làm cho cá bị sốc bằng cách phóng điện vào nước như mấy anh bên Cam.

Nếu tôi đưa một ắc quy ô tô vào một hồ nước hoặc một con sông, tất cả cá trong đó sẽ bị sốc, nổi lên mặt nước. Đương nhiên, điều đó là bất hợp pháp. Tuy nhiên, không có luật nào như vậy trong thế giới này, và ngay cả khi có, chúng tôi phải sống sót trên hòn đảo hoang này bằng mọi cách và bằng mọi phương tiện.

Tôi đưa Liana ra bãi biển.

Xoạt xoạt...

“Cậu sẽ không bị điện giật hay gì đó phải không?”

“Đúng vậy.”

Liana, người đầy bất ngờ, về cơ bản là miễn nhiễm với điện. Liana vẫn có vẻ khá miễn cưỡng.

“Thử sử dụng Siêu Năng của cậu lên nước xem sao.”

“...Tôi không nghĩ nó sẽ hiệu quả đâu.”

Cô ngập ngừng một chút, nhưng sau đó bắt đầu tập trung. Sau đó, tôi lùi lại, sợ rằng tôi có thể bị điện giật.

Bzzzt! Brrrrzzzzt!

Dòng điện màu xanh bay ra từ tay Liana, và chẳng bao lâu sau đã tung hoành giữa những con sóng. Cô gái này chắc chắn có khả năng kiểm soát Siêu Năng của mình rất tốt.

Xoạt xoạt...

Và, không có gì thực sự xảy ra.

Liana tắc lưỡi nhẹ.

“...Tôi không muốn bị ướt.”

Nói vậy, cô từ từ đi xuống nước, nhúng tay xuống nước lần này.

Chà, cô có vẻ khá khó tính, nhưng cô đã làm những gì tôi yêu cầu.

Lần này, cô kích hoạt khả năng của mình sau khi tay cô đã hoàn toàn chìm trong nước. Dù tôi không thực sự thấy nó.

Đương nhiên, không có gì khác so với trước đây. Biển khá lặng, và không có con cá nào bị sốc nổi lên. Liana quay lại nhìn tôi.

“Tôi đã nói rồi mà. Nó sẽ không hiệu quả.”

“...Đúng vậy.”

Tôi chỉ mới nghe về việc đánh cá bằng ắc quy ô tô, nhưng tôi chưa bao giờ thực sự thử nó. Tôi không biết liệu có phải vì khả năng của Liana vẫn còn thiếu sót, hay có vấn đề nào khác. Liana ra khỏi nước và cau mày, nhìn đôi giày ướt của mình.

Có vẻ như cô thực sự rất bức mình, rằng điều duy nhất yêu cầu của tôi làm được là làm ướt giày của cô nàng.

“Tôi biết cậu đang cố gắng làm gì, nhưng để điều đó xảy ra, tôi sẽ phải đến gần con cá, dù là bằng cách lặn hay bơi. Phạm vi của tôi không rộng như vậy. Và tôi không biết bơi.”

Cô có vẻ hung hăng, nhưng cô vẫn có vẻ giải thích mọi thứ cho tôi một cách hợp lý. Thật kỳ lạ.

Dù sao, tôi đã nghĩ rằng chỉ với điện, tôi sẽ có thể bao phủ một khu vực khá rộng, ngay cả khi nó không ảnh hưởng đến toàn bộ đại dương. Nhưng không phải vậy.

Bộ Giáo dục Hàn Quốc nên đưa ra một lời xin lỗi công khai vì điều này.

“Cậu không biết bơi... Vậy nếu tôi cõng cậu trên lưng trong khi chúng ta đi vào đó và cậu phóng điện... Ồ, đúng rồi, tôi cũng sẽ bị điện giật.”

“...Cậu không phải là người đứng đầu trong các kỳ thi sao?”

Liana nhìn tôi với một cái nhìn khá kỳ lạ. Có vẻ như cô đang nghi ngờ làm thế nào một người như tôi có thể đứng đầu. Thật lãng phí, nhưng nếu tôi không thể sử dụng cô ấy, tôi sẽ không thể bắt được bất kỳ con cá nào.

“Phạm vi khả năng của cậu là bao nhiêu?”

“5 mét.”

Sức mạnh của cô không mạnh lắm vào lúc này. Có vẻ như tôi phải vật lộn thêm một chút nữa. Liana chỉ thở dài và bắt đầu buộc tóc.

“Không sao đâu. Tôi có thể đi bộ xung quanh và phóng điện vào một con cá nếu nó đến đủ gần.”

Liana lại đi về phía biển, nói rằng tôi nên tránh đường vì tôi sẽ chỉ làm phiền cô nàng.

Liana de Grantz.

Cô chỉ nói những điều hơi khắc nghiệt và lạnh lùng, vì vậy lúc đầu, cô được xem là một người hơi khắc nghiệt với tính tình xấu trong lớp.

Tuy nhiên, sau đó, sau khi sự chia rẽ giữa Lớp A và B được giải quyết, người ta tiết lộ rằng cô thực ra không có tính tình xấu. Đó chỉ là cách cô nói chuyện, và vì những đứa trẻ từ Lớp B không thường xuyên giao lưu với Lớp A, họ không biết cô là người như thế nào.

Đó là cách tôi đã tạo ra cô ấy, nhưng vẫn thật kỳ lạ khi thấy cô hành động như thế ngay trước mắt tôi.

Đó là một cảm giác tinh tế, cô có phần tốt bụng, trong khi vẫn nói khá khắc nghiệt. Khi cô bước vào nước, Liana đột nhiên quay lại và nhìn tôi. “Nghĩ lại thì, tôi thậm chí không thể chạm vào cá.”

Một đặc điểm ngớ ngẩn khác mà tôi đã ban cho cô là vụng về mãi ra luôn.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

Thanks For Reading